

Sygn. akt I C 1281/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 października 2018 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Eliza Skotnicka

Protokolant prot. sąd. Magda Biernat

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 października 2018 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w B.

przeciwko E. S.

o zapłatę 11593,84 zł

I. umarza postępowanie co do kwoty 500 zł,

II. zasądza od pozwanej E. S. na rzecz strony powodowej (...) S.A. z siedzibą w B. 5334,48 zł (pięć tysięcy trzysta trzydzieści cztery złote 48/100) z tym, że należność rozkłada na 14 rat, w tym 13 równych rat po 400 zł każda i 14 wyrównująca rata w kwocie 134,48 zł, płatnych do 20-go dnia każdego kolejnego miesiąca, poczynając od miesiąca następującego po miesiącu, w którym uprawomocni się niniejszy wyrok wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w przypadku uchybienia terminu płatności którejkolwiek z rat,

III. dalej idące powództwo oddała,

IV. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanej 148,60 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) S.A. z/s w B. wniosła o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym i zasądzenie od pozwanej kwoty 11593,84 zł z odsetkami umownymi za opóźnienie równymi dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 23 marca 2018 r. oraz kosztów procesu wg norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu wskazała, że pozwana zobowiązała się poprzez podpisanie weksla z dnia 10 stycznia 2017 r. do zapłaty w dniu 22 marca 2018 r. kwoty wskazanej na wekslu. Powód wezwał pozwaną do wykupu weksla, jednak do dnia dzisiejszego pozwana nie dokonała żadnej wpłaty. Pozwana podpisując własnoręcznie kalendarz spłat raty знаła doskonale wysokość zobowiązania i termin spłaty.

Strona powodowa pismem z dnia 21 sierpnia 2018r. cofnęła pozew co do kwoty 500 zł i zrzekła się roszczenia.

Pozwana E. S. w sprzeciwie od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym przez Sąd Rejonowy w Kłodzku w sprawie (...) zaskarżyła nakaz zapłaty w całości, oświadczyła że uznaje powództwo i wniosła o rozłożenie świadczenia na raty nie większe niż 400 zł miesięcznie oraz obciążenie strony powodowej kosztami postępowania. Pozwana w sprzeciwie wskazała, że znalazła się w bardzo trudnej sytuacji finansowej i rodzinnej. Trudna sytuacja zmusiła pozwaną do zaciągnięcia licznych kredytów oraz pożyczek w różnych instytucjach finansowych. Obecnie przeciwko pozwanej przed Sądem Rejonowym w Kłodzku toczą się trzy sprawy z powództwa strony powodowej. Pozwana nie jest w stanie jednorazowo spłacić zadłużeń wobec powoda, gdyż dochodzone kwoty są wysokie.

Pozwana w piśmie procesowym z dnia 17 października 2018 r. odwołała swoje oświadczenie o uznaniu powództwa, wniosła o oddalenie powództwa w części tj. w zakresie należności głównej w wysokości 4656,00 zł wraz z odsetkami oraz o rozłożenie należności na raty w wysokości nie wyższej niż 400 zł miesięcznie. Pozwana zarzuciła, że postanowienia umowy, który zobowiązywał ją do zapłaty opłaty przygotowawczej 129 zł, prowizji 3227,00 zł oraz ceny (...) w wysokości 1300,00 zł są postanowieniami niedozwolonymi, które nie były z pozwaną indywidualnie uzgodnione. Pozwana nie miała żadnego wpływu na treść umowy, nie zapoznała się z jej treścią. Umowę podpisała w samochodzie agenta reprezentującego stronę powodową po zmroku. Pozwana była przekonana, że zobowiązana jest do zapłaty jedynie kwoty udzielonej pożyczki tj. 8400 zł wraz z odsetkami. Nie miała świadomości, że będzie musiała spłacać w ratach dodatkowo prowizje i inne opłaty w łącznej wysokości 4656,00 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana E. S. 10 stycznia 2017 r. zawarła z (...) S.A z/s w B. umowę pożyczki gotówkowej nr (...). Zgodnie z umową kwota udzielonej pożyczki wynosiła 8400,00 zł, zaś całkowita kwota do zapłaty 14880,00 zł, spłata miała nastąpić w 48 miesięcznych ratach po 310 zł, płatnych do 20. dnia każdego miesiąca poczynając od 20 lutego 2017 r. Oprocentowana według stopy stałej w wysokości 9,97 % w skali roku (odsetki umowne). Całkowity koszt pożyczki 6480,00 zł, w tym opłata przygotowawcza 129,00 zł, wynagrodzenie prowizyjne 3227,00 zł, wynagrodzenie z tytułu przyznania na wniosek pożyczkodawcy (...), o którym mowa w pkt 15 w wysokości 1300 zł, rzeczywista roczna stopa oprocentowania 36,60 %.

W §8 umowy postanowiono, że pożyczkodawca może wypowiedzieć umowę, gdy opóźnienie w płatności kwoty równej jednej racie przekroczy 30 dni, po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy do zapłaty zaległości w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania. Pożyczkodawca zobowiązany jest do zachowania 30. dniowego okresu wypowiedzenia warunków umowy. Pożyczkodawca ma prawo wypełnić weksel in blanco na zasadach określonych w deklaracji wekslowej w przypadku, gdy opóźnienie płatności kwoty równej jednej racie przekroczy 30 dni po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy do zapłaty zaległości w terminie 7 dni od otrzymania wezwania.

Zgodnie z § 4.1 jeżeli pożyczkobiorca nie spłaci w terminie poszczególnych rat lub ich części niespłacona kwota staje się zadłużeniem przeterminowanym, od którego pożyczkodawca nalicza odsetki za opóźnienie za każdy dzień w wysokości równej stopie odsetek maksymalnych za opóźnienie, o których mowa w art. 481§ 2¹ k.c.

Według § 4.2 umowy w przypadku, gdy pożyczkobiorca zalega z zapłatą jakiegokolwiek z rat lub jej części, pożyczkodawca ma prawo podjąć następujące działania windykacyjne: monity telefoniczne, upomnienie pisemne lub odbyć wizytę w miejscu zamieszkania pożyczkobiorcy, informując każdorazowo pożyczkobiorcę o wymaganym zadłużeniu, określając warunki spłaty.

Na zabezpieczenie zwrotu pożyczki pozwana wystawiła weksel własny in blanco i zgodnie deklaracją wekslową upoważniła stronę powodową do wypełnienia tego weksla na sumę odpowiadającą jej zadłużeniu łącznie z kosztami sądowymi.

Strona powodowa pismem z dnia 20 lutego 2018 r. wypowiedziała pozwanej umowę pożyczki z zachowaniem terminu 30 dni, wskazując że wszystkie zobowiązania pozwanej dotyczące tej umowy stały się wymagalne. Jednocześnie zawiadomiono pozwaną w tym piśmie, że wystawiony przez pozwaną weksel in blanco został wypełniony i wezwano pozwaną do jego wykupu w ciągu 30 dni, pod rygorem skierowania sprawy na drogę sądową.

Dług na dzień wystawienia pisma wynosił 11 693,84 zł, w tym:

- kwota niespłaconej pożyczki 11677,00 zł;
- umowne odsetki z tytułu braku spłaty rat w terminie za każdy dzień zwłoki 16,84 zł.

Pozwana E. S. dokonała na rzecz strony powodowej wpłat na poczet spornej umowy łącznie 3903 zł, w tym:

- 21 lutego 2017r. - 310 zł;
- 20 marca 2017r. - 310 zł;
- 14 kwietnia 2017r. - 310 zł;
- 16 maja 2017r. - 310 zł;
- 27 czerwca 2017r. - 630 zł;
- 28 sierpnia 2017r. - 450 zł;
- 22 września 2017r. - 450 zł;
- 8 listopada 2017r. - 23 zł;
- 28 grudnia 2017r. - 310 zł;
- 31 stycznia 2018r. - 100 zł;
- 28 lutego 2018r. - 100 zł;
- 29 marca 2018r. - 100 zł;
- 30 kwietnia 2018r. - 100 zł;
- 30 maja 2018r. - 100 zł;
- 28 czerwca 2018r. - 100 zł;
- 31 lipca 2018r. - 100 zł;
- 30 sierpnia 2018r. - 100 zł.

Dowód:

- umowa pożyczki gotówkowej k. 49 – 52;
- deklaracja wekslowa k. 53;
- weksel in blanco k. 3;
- wypowiedzenie umowy pożyczki k. 4;
- zestawienie wpłat pozwanej k. 54.

Pożyczkodawca wypełnił weksel wystawiony przez pozwaną na kwotę 11 693,84 zł, płatny w B. do dnia 22 marca 2018 r.

Dowód:

- wypełniony weksel k. 3.

Pozwana E. S. nie miała świadomości niekorzystnych warunków umowy i bardzo wysokich kosztów tej pożyczki. W chwili zawierania umowy pozwana znalazła się w trudnej sytuacji życiowej, jej ojciec ciężko zachorował, mąż był bezrobotny, bez prawa do zasiłku, miała na utrzymaniu dziecko w wieku 9 lat. Pozwana musiała utrzymywać całą rodzinę, spłacać kredyt hipoteczny. W związku z problemami finansowymi, pozwana zaciągnęła kolejne kredyty, które spłacała z pomocą swojego ojca. Ojciec pozwanej zmarł w sierpniu 2017 r. i wówczas zaczęły się problemy z

terminowym regulowaniem zaległości. Pozwana pracuje w SP ZOZ Sanatorium (...) w K. i zarabia brutto 3004,83 zł, z czego potrącana jest kwota 759,18 zł. Pozwana podjęła dodatkowe zatrudnienie u innego pracodawcy, gdzie dorabia ok. 1000 – 1500 zł miesięcznie. Miesięczne koszty utrzymania rodziny pozwanej, w szczególności opłaty czynszowe, abonamentowe oraz opłaty za media, raty bankowe wynoszą ponad 3000 zł.

Dowód:

- przesłuchanie pozwanej k. 37, 81;
- potwierdzenia uiszczanych opłat k. 26 – 28.

Pozwana zawarła ze stroną powodową łącznie cztery umowy, oprócz umowy której dotyczy niniejsza sprawa, strony łączyły umowy:

- nr (...) z 22 stycznia 2016 r., gdzie kwota pożyczki wynosiła 4500 zł, zaś całkowita kwota do zapłaty 11 160,00 zł, (...) 105,18%, całkowity koszt pożyczki 6660 zł, umowa zawarta na 36 miesięcy, rata 310 zł (w całości spłacona przez pozwaną);
- nr (...) z 16 maja 2017r., gdzie kwota pożyczki wynosiła 9000,00 zł, zaś całkowita kwota do zapłaty 19920,00 zł, całkowity koszt pożyczki 10 920,00 zł, umowa zawarta na 48 miesięcy, rata 415 zł (objęta odrębnym postępowaniem sądowym);
- nr (...) z 11 października 2017r., gdzie kwota pożyczki wynosiła 2250,00 zł, zaś całkowita kwota do zapłaty 5220,00 zł, całkowity koszt pożyczki 2970 zł, umowa zawarta na 36 miesięcy, rata 145 zł (objęta odrębnym postępowaniem sądowym).

Dowód:

- umowy stron k. 55 – 79.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w części.

Strona powodowa dochodziła roszczeń z weksla własnego in blanco wystawionego przez pozwaną E. S.. Pozwana początkowo uznała żądanie pozwu, lecz uchyliła się od skutków tego oświadczenia i podniosła zarzut niewłaściwego wypełnienia weksla, kwestionując wysokość naliczonych kosztów pożyczki w wysokości 4656 zł, w tym opłaty przygotowawczej, prowizji i kosztów (...). Wniosła także o rozłożenie należności na raty, wskazując, że znajduje się w trudnej sytuacji życiowej i materialnej. Podniosła także, że w chwili zawarcia umowy znajdowała się w krytycznej sytuacji rodzinnej, sama utrzymywała całą rodzinę, opiekowała się chorym ojcem, miała do spłaty inne kredyty, w tym kredyt hipoteczny. Trudna sytuacja zmusiła ją do zawierania kolejnych umów, bez szczegółowego zapoznania się z ich warunkami. Pozwana wskazała, że umowę podpisywała, bez zapoznania się z jej treścią, o zmroku w samochodzie przedstawicielki powoda. Pozwana nie miała świadomości niekorzystnych warunków przedmiotowej umowy pożyczki.

Ocenę zasadności roszczeń strony powodowej w świetle podniesionych zarzutów dokonywać należy w oparciu o reguły rządzące zobowiązaniami wekslowymi przewidziane w ustawie z dnia 28 kwietnia 1936r. prawo wekslowym (Dz.U. nr 37, poz. 282, dalej pr. weksl.). Podkreślić trzeba, że wystawiony przez pozwaną weksel własny in blanco był w istocie wekslem gwarancyjnym, którego funkcją było zabezpieczenie przyszłego długu wystawcy weksla, przy czym wysokości długu nie można było się określić w chwili wystawienia weksla. Szczególne cechy weksla gwarancyjnego powodują, że abstrakcyjny charakter zobowiązania wekslowego względem stosunku cywilnoprawnego, leżącego u podstaw tego zobowiązania, doznaje w odniesieniu do tych weksli poważnych ograniczeń. Sąd Najwyższy w uchwale składu 7 sędziów z 7 stycznia 1967 r. (III CZP 19/66, OSNC 1968 z. 5, poz. 79) mającej moc zasady prawnej wyjaśnił,

że w wypadku wystawienia weksla mającego na celu zabezpieczenie wierzytelności, zobowiązanie cywilne wystawcy nie wygasa, lecz istnieje nadal. Wskutek tego wierzycielowi przysługuje, obok roszczenia pierwotnego wynikającego ze stosunku cywilnoprawnego, nowe roszczenie oparte na wekslu. Przedmiot obu roszczeń jest jednak ten sam i zaspokojenie wierzyciela następuje tylko raz, przy czym z chwilą zaspokojenia wygasa zobowiązanie dłużnika i wierzyciel powinien zwrócić mu weksel. Jeśliby dochodził wierzytelności wekslowej, to spotkałby się z zarzutem, że wierzytelność, na której zabezpieczenie został wystawiony weksel, nie istnieje, a zatem zobowiązanie wekslowe także wygasa. Ponieważ weksel jedynie zabezpiecza wierzytelność cywilną, przeto dłużnikowi przysługują przeciwko roszczeniu wekslowemu te wszystkie zarzuty, jakie mu przysługują przeciwko roszczeniu cywilnemu. Zamieszczony w przepisach działu I prawa wekslowego art. 10 dopuszcza wobec posiadacza weksla podniesienie zarzutu uzupełnienia weksla In blanco sprzecznego z porozumieniem tylko w wypadku nabycia weksla w złej wierze albo z rażącym niedbalstwem. Sąd Najwyższy w wyroku z 18 listopada 1999 r. sygn. I CKN 215/98 (OSNC 2000/7-8/128) wyjaśnił, że z powołanego przepisu wynika (a contrario), że wobec osoby, która otrzymała weksel in blanco, ten, kto go jej wręczył, może powoływać się na niezgodne z udzielonym upoważnieniem uzupełnienie weksla in blanco bez żadnych ograniczeń (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 1999 r., I CKN 51/98, OSNC 2000, nr 2, poz. 27, a także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 1998 r., III CKN 342/97, OSNC 1998, nr 9, poz. 141).

W niniejszej sprawie uprawnionym z weksla – remitentem jest strona powodowa, zaś wystawcą weksla pozwana, a zatem strony stosunku podstawowego, który legł u podstaw wystawienia tego weksla. Z tego powodu, w świetle powyższych rozważań prawnych, pozwanej przysługiwało prawo podnoszenia wszystkich zarzutów, także dotyczących stosunku podstawowego.

Pozwana zarzuciła, że weksel został wypełniony niewłaściwie, gdyż zawiera koszty pożyczki, których pozwana nie akceptowała i nie miała świadomości obowiązku ich zapłaty. Zdaniem pozwanej strona powodowa powinna otrzymać wyłącznie zwrot udzielonej pożyczki wraz z odsetkami umownymi. Pozwana podniosła, że nie miała świadomości niekorzystnych warunków umowy, a także że w chwili zawierania umowy znajdowała się w przymusowym położeniu. Pozwana nie miała świadomości, że już w chwili zawarcia umowy, na podstawie której otrzymała pożyczkę gotówkową w wysokości 8400,00 zł do spłaty miała kwotę 14880,00 zł, a zatem koszt pożyczki wynosił 6480,00 zł. Koszt udzielonej na 4 lata pożyczki był więc bardzo wysoki.

Oceniając zarzuty pozwanej podkreślić trzeba, że strona powodowa nie udowodniła, wbrew obowiązkom wynikającym z art. 6 k.c. i 232 k.p.c., że dochodzona należność została należycie wyliczona. Strona powodowa nie wskazała za jaki okres i od jakiej kwoty naliczała odsetki umowne, jak rozliczała dokonane przez pozwaną wpłaty. Podkreślić należy, że zgodnie z umową oraz deklaracją wekslową strona powodowa zobowiązana była przed wypowiedzeniem umowy, uprzedzić o swoim zamiarze pozwaną oraz wezwać ją o zapłaty zaległych rat pożyczki w terminie 7 dni. Powódka nie przedstawiła dokumentów potwierdzających wykonanie tego obowiązku. Natomiast z zestawienia wpłat dokonywanych przez pozwaną wynika, że na dzień dokonania wypowiedzenia umowy tj. 20 lutego 2018r. pozwana dokonała wpłat na łączną sumę 3203 zł, podczas gdy zgodnie z harmonogramem rat powinna uiścić 11 rat po 310 zł czyli 3410 zł, a zatem jej zaległość na dzień 20 lutego 2018r. wynosiła 207 zł. Stąd w ocenie Sądu wypowiedzenie umowy pismem z dnia 20 lutego 2018r. zostało dokonane niezgodnie z umową. Powódka nie wezwała pozwanej do uiszczenia tej niewielkiej zaległości w terminie 7 dni. Zaległość ta była mniejsza niż kwota jednej raty wynoszącej 310 zł. W ocenie Sądu wypowiedzenie umowy było przedwczesne i nieuzasadnione, a zatem weksel został wypełniony niezgodnie z postanowieniami deklaracji wekslowej. Strona powodowa nie wykazała, więc aby prawidłowo wypowiedziała umowę pożyczki, nie wykazała też w jaki sposób wyliczyła dochodzoną należność.

Pozwana zarzuciła, że nie zdawała sobie sprawy z niekorzystnych warunków umowy, które nie były w umowie jednoznacznie określone, w tym postanowienia dotyczące opłaty przygotowawczej, prowizji, dodatkowych pakietów. Zdaniem pozwanej postanowienia te naruszały jej prawa konsumenckie. Pozwana znajdowała się w przymusowej sytuacji. Podkreślić należy, że warunki tej umowy (zwłaszcza prowizja) są rażąco wygórowane, trudno przyjąć, aby zaakceptowała je osoba, mogąca swobodnie, bez przymusu i racjonalnie podejmować decyzje. Pożyczka ta udzielona została na niekorzystnych dla pozwanej warunkach, gdyż rzeczywista stopa oprocentowania wynosiła 36,60% w skali roku. Zdaniem Sądu tak wysokie oprocentowanie oraz opłaty, wynagrodzenie i koszty związane z udzieleniem pożyczki

stanowiły wyzysk w rozumieniu art. 388 k.c. i narusza także zasady współżycia społecznego art. 5 k.c. Nie bez znaczenia jest okoliczność, że strona powodowa zawarła z pozwaną aż cztery umowy, na podobnie niekorzystnych warunkach, w tym trzy umowy w 2017r. Strona powodowa wykorzystwała przymusowe położenie pozwanej i narzuciła jej warunki umowy, których racjonalnie negocjujący kontrahent z pewnością by nie zaakceptował. Narzucanie pożyczkobiorcy znajdującemu się w skrajnie trudnej sytuacji, oprócz odsetek umownych w wysokości 9,97 % w skali roku, dalszych kosztów związanych prowizją, opłatą przygotowawczą oraz kosztami dodatkowych pakietów, rażąco przewyższały wartość świadczenia strony powodowej, a co za tym idzie stanowiły wyzysk. Z tego też względu świadczenie strony powodowej podlegało obniżeniu o opłatę przygotowawczą 129 zł, prowizję 3227 zł i cenę Twojego Pakietu 1300 zł, łącznie 4656 zł oraz o prawo naliczania dalszych odsetek karnych w wysokości odsetek maksymalnych w oparciu o art. 388 k.c. , a także z uwagi na to że te postanowienia umowne były sprzeczne z zasadami współżycia społecznego w rozumieniu art. 5 k.c., w szczególności naruszały prawa konsumenta do rzetelnej obsługi przez profesjonalny podmiot prowadzący działalność finansową, a także zapewniający ekwiwalentność świadczeń.

W konsekwencji Sąd uznał, że roszczenie strony powodowej powinno łącznie wynosić 9237,48 zł, w tym koszt udzielonej pożyczki 8400 zł powiększony o odsetki umowne w wysokości 837,48 zł stanowiące 9,97% od kwoty pożyczki za rok trwania umowy (umowa rozwiązana została 20 lutego 2018r. ze skutkiem na marzec 2018). Jednocześnie należało uwzględnić, że pozwana zapłaciła na rzecz powoda łącznie 3903 zł, a zatem do zapłaty na dzień zamknięcia rozprawy pozostawała kwota 5334,48 zł (9237,48 zł – 3903 zł). Z tego też powodu Sąd zasądził od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 5334,48 zł tytułem pozostałej do zapłaty należności z tytułu niespłaconej pożyczki, dalej idące powództwo co do należności głównej oraz skapitalizowanych odsetek umownych oddalając.

Okoliczności powyższe, a także fakt, że pozwana nadal znajduje się w trudnej sytuacji materialnej, stanowiły podstawę do uwzględnienia jej wniosku o rozłożenie świadczenia na raty zgodnie z art. 320 k.p.c. Pozwana znalazła się w trudnej sytuacji finansowej, co skutkowało zaciągnięciem zobowiązań, w tym czterech umów z drastycznie wysokimi kosztami u strony powodowej. Pozwana pomimo trudności stara się spłacać swoje zadłużenia, pracuje na dwa etaty, żeby zwiększyć swoje dochody. Ponadto sama trzymuje całą rodzinę i jeszcze wspiera owdowiałą matkę. Pozwana na spłatę zaciągniętych kredytów i pożyczek oraz kosztów utrzymania przeznaczają ponad 3000 zł miesięcznie. Decydując o rozłożeniu zasądzonego świadczenia na raty Sąd miał na względzie również okoliczność, że strona powodowa nieprawidłowo i przedwcześnie dokonała wypowiedzenia przedmiotowej umowy. Z tego też względu Sąd rozłożył zasądzoną od pozwanej kwotę na 14 rat, ustalił wysokość 13 rat na kwotę 400 zł, płatnych do 20. dnia każdego kolejnego miesiąca poczynając miesiąca następującego po miesiącu, w którym uprawomocni się niniejszy wyrok i ostatnia 14 rata w kwocie 134,48 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w razie uchybienia terminu płatności którejkolwiek z rat. Jak już wyżej wskazano, zdaniem Sądu naliczanie odsetek maksymalnych za opóźnienie stanowiłoby wyzysk, biorąc pod uwagę sytuację pozwanej i rażąco wysokie koszty udzielonych pozwanej przez stronę powodową pożyczek.

Strona powodowa cofnęła pozew i zrzekła się roszczenia co kwoty 500 zł, którą zapłaciła pozwana w toku postępowania. Mając na uwadze art. 203 k.p.c. i art. 355 k.p.c. Sąd umorzył postępowania w tym zakresie.

O kosztach orzeczono zgodnie z art. 100 k.p.c. przyjmując że strona powodowa wygrała proces w 46%. Łączne koszty procesu poniesione przez obie strony wyniosły 7540 zł, w tym opłata sądowa 306 zł, wynagrodzenie pełnomocnika powoda 3600 zł, wynagrodzenie pełnomocnika pozwanej 3600,00 zł oraz opłaty skarbowe od pełnomocnictw po 17,00 zł. Zgodnie z wynikiem postępowania strona powodowa powinna ponieść te koszty w wysokości 4071,60 zł, a pozwana 3468,40 zł. Skoro pozwana poniosła koszty w łącznej kwocie 3617zł, to strona powodowa zobowiązana jest zwrócić pozwanej 148,60 zł (3617 – 3468,40 zł).

Z tych wszystkich powodów Sąd orzekł jak w sentencji.